

Qui no coneix... Sílvia Sanfeliu, la vida tota és teatre

PEL SENYOR RAMON

Il·lustració: Maria Picassó.

Ara que acaba d'enllestir-se el festival de Microteatre segur que el seu nom us vindrà al cap: Sílvia Sanfeliu i Morros. N'era una de les coordinadores i, també, autora de "Lamarr", un dels muntatges que s'hi estrenaren. La recordeu? De faccions menudes i un punt coqueta, sempre somriu i us observa amb uns ulls inquietos. Que per això un dia se'n va anar als Estats Units per fer-hi segon de batxillerat, després de 13 anys d'estudi a les Dominiques. Havia passat pel Gimbe i per l'estudi de l'Olga Roig, i tenia un bon coixí d'anglès de l'acadèmia Castells. I al capdavant un somni: aprendre a fer cinema! I bo, el cas és que als USA va anar a parar en una granja enmig de les fèrtils planes de Minnesota, en un poblet anomenat Northome, amb 300 ànimes i 40 graus sota zero al pic de l'hivern. Ara digueu si no havia de millorar l'anglès! L'experiència va ser tan bona que, a la mateixa família, després hi aniria la seva germana Olga, i encara la seva neboda, en un vincle que mai no ha deixat d'enfortir-se. Aleshores, però, ella tenia setze anys, i hi va aprendre a conduir i hi va fer teatre, molt teatre, a l'institut com a extraescolar i com a assignatura. Amb aquest bagatge la Sílvia es preparà per fer Comunicació i cinema a la Universitat, a Califòrnia. Però el somni es va esllanguir i al cap d'un altre any va tornar a Manresa. Encara pensa fer cinema però s'aplega amb amics per fer un grup de teatre local que l'animen per entrar a l'Institut del Teatre en l'especialitat de Direcció i dramaturgia. I passa les proves! Des

d'aleshores es comença a mirar el teatre professionalment. S'està a Barcelona, ara a Gràcia, ara a Sants, alhora que enceta els estudis de Dret fins a arribar a quart -«Veig clar que no tinc vocació jurista, que no vol dir que no hi torni, eh!?- . En acabat, cada vegada aconsegueix més feines i encàrrecs, i també s'anima a escriure, tal i com l'aconsella l'Esteve Soler: «Sanfeliu, escriu!». Li recordeu la Innocentada d'enguany? "Cabaret 33". O abans aquell "Mileva", fent emergir la dona d'Einstein, o el més recent, Lamarr, amb Xavier Mestres i Anna Mateo, dirigits per David Pintó? Per bufar cullera també ha fet moltes hores d'extraescolars, és clar, i als Carlins i ara mateix al Kursaal, fent classe de teatre musical, que és la seva veritable passió. Membre actiu del Galliner, li agrada molt cantar i potser per això li encanta traduir els musicals al català: "Kiss me", "Kate", de Cole Porter, o bé "Sister Act", l'"Horror Picture Show" o -premi Butaca 2004- "No són maneres de matar una dona", de Douglas J. Cohen. Una història basada en el cinema negre americà dels anys quaranta, que rescabala la Sílvia amb la seva passió d'aquell Hollywood daurat. Potser per això sovint s'escapa a Londres o Nova York, i es confessa tan devota de les comèdies de Billy Wilder com dels clàssics de Shakespeare o dels versos de Sagarra. I tossuda, encara rumia com fer-s'ho per escriure, dirigir i, si algun dia pogués, triomfar a Broadway!